

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

EXPEDITION:

Skolgatan No 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:

Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:

för år 4,50, postarv. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

— Befria honom från banden! han skall ej uppvakna, förrän jag vill — sade d'Helmont kallt och lade flaskan tillbaka i dosan.

Giraud hade, utan att säga ett enda ord, åsett detta; men hans blick på den lärde uttryckte, hvilken djup beundran dennes utomordentliga makt ingaf honom.

Giraud gjorde kroppen loss från banden och lade den på en stol nära derintill.

— Hvar är Catharina eller, rättare sagdt, Jeanne? — frågade d'Helmont.

Giraud öppnade dörren.

— Der! — sade han.

— Huru har du lyckats fånga henne? — frågade d'Helmont.

— Jag dödade två man och baron de Grandair två — svarade Giraud.

— Hvar?

— På klippan, nära härintill.

— När?

— För knappast en timme sedan, just som morgougryningens första strimmor visade sig i östern.

— Visste du då, att hon skulle infinna sig der?

— Ja. Det samtal mellan den här karlen och den, han kallar Chamäleon, som jag på ett så eget sätt lyckades uppsnappa, underrättade mig om, att Jeanne skulle i dagbräckningen infinna sig i Étretat.

D'Helmont eftersinnade några ögonblick.

— Innan vi förhöra denna eländiga qvinna, — sade han, måste du berätta mig allt, hvad du vet af det samtal, du öfverraskat.

— Jag påminner mig alltsammans.

— Tala då.

Giraud lydde.

Chamäleon och den här bedrogo således Chenaye? — sade d'Helmont, — efter det Giraud slutat sin berättelse.

— Så tycktes det åtminstone af deras tal.

— Och Chamäleon gick ned i grottorna?

— Ja.

— Utan att ana din närvaro?

— Ja, utan att ana den.

— Och Mäster Eudes begaf sig af, för att söka efter sin son?

— Jag förmodar det, utan att dock vara fullkomligt säker derom.

— Godt.

En temligen långvarig tystnad rädde derpå i rummet. D'Helmont eftersinnade, Giraud väntade, hvad den lärde skulle ha att säga.

— Du skulle ha begått ett stort fel, om du dödat denne karl, — sade slutligen d'Helmont och pekade på Bernhard, som låg insöfd; — detta bedrägeri skall vara oss till stor nytta. Deliquenten måste nu slippa ifrån vidare plågor; han må vakna och bli fri! Vi böra emellertid nu ransaka Catharina eller Jeanne. Hennes svar skola säga mig, om mina nya planer äro riktiga. För henne hitut.

Giraud skyndade in i det rum, der den unga qvinnan befann sig. Hon var visserligen bunden och en kaffe lagd i hennes mun, men hon var dock ej alldeles sanslös.

Då Giraud slog sin arm kring hennes lif och tryckte henne mot sitt bröst, kände han krafterna öfvergifva sig. Han påminste sig nu, huru han ända till vansinne älskat denna qvinna. Denna kärlek hade visserligen öfvergått till hat, men bibehöll ändock till stor del sitt värde öfver honom.

D'Helmont såg den forne polissoldatens panna öfverhöljas med svett, och anade hvad som föregick inom honom.

— Tycker du då, att meträssen till en af La Chenayes söner är för tung att bära? — frågade han ironiskt.

Giraud spratt till, rodnande af vrede och blygsel.

— Jag är beredd, att låta henne vederfaras alla de qval, som hon åsamkat mig! — sade han doft.

Han aflägsnade sig, och d'Helmont gick fram till den unga qvinnan, som skickligt låtsade sig ha fallit i vanmakt.

XLVI.

Två förtrogna.

När Renaud lemnade sin far i den förfallna ruinen, sade han:

— Vänta mig, min far, om en timma skall jag vara tillbaka ... Jag beger mig till grotterna.

Mäster Eudes befann sig derpå ensam. Hans öga följde några minuter sonens försvinnande gestalt, hvarefter han steg upp och gjorde några slag i rummet.

— Hans kunskaper äro visserligen stora och omfattande — mumlade han för sig sjelf — hans planer äro väl uppgjorda, men hans ärelystnad är simpel och låg. Guld! Dumheter! Ingen är då i stånd att förstå mig, att hjälpa och tjena mig? ... Hvad de äro dåraktiga alla tre! ... Oenigheten smyger sig in bland dem, just nu då jag har största behovet af deras tjänster. Är då detta den belöning, jag kunde vänta mig, sedan jag gjort så mycket för mina söner.

Mina söner! — återtog han efter ett ögonblicks tystnad! — O, om Renaud visste...

Mäster Eudes stannade och sänkte sin molnhöljda panna.

— Men nej, han kan ej veta, han skall aldrig få veta det! — återtog han och höjde hufvudet. — Både han och de andra skola aldrig få del af denna hemlighet. Hvem vet? jag eller Richard... Richard är dessutom en annan jag sjelf. Han skall ej tala derom.

En stunds tystnad, hvarefter den gamle åter fortsatte:

— Han vill tvinga d'Helmont att hjälpa mig — fortför han. — Om han lyckas... skall äfven jag lyckas i mitt verk, jag är säker derom. D'Helmont har både sett och rört vid den filosofiska stenen! Han sade mig, att den hade samma färg som saffran och glänste såsom sönderstött kristall. Har han icke dessutom arbetat med den i min närvaro? jag har ju sjelf sett honom kasta ett fjerdedels gran af denna sten, denna princip för

alla ämnen, detta upplösande universalmedel i åtta uns qvicksilfver och förvandla dessa åtta uns till det finaste silfver! D'Helmont eger gudomlig makt. Han har återfunnit den, ty andra ha egt den samma före honom! Har icke Raymond Lulle för konung Edvard I förvandlat femtiotusen livres silfver till rent guld?... Mina egna försök ha dock aldrig lyckats. D'Helmont kan ensam säga, hvad som brustit i mina experimenter.

Mäster Eudes hängaf sig så åt sina tankar, att han alldeles glömde både sina söner och stället, der han var, och stormen, som rasade derute. Menniskan hade lemnat rum för den lärde.

Han började tala om sina forskningar, om den filosofiska stenen och lifselixeret.

— Min dotter! — sade han slutligen. — Lefver väl hon ännu? Skall jag nödgas söka henne i djupet af Asien... Men jag har ej tid... Tsygana är grymt hämnad.

— Och dessa trenne dårar! — utbrast han och steg upp — som öfvergifva mig, då jag kanske bäst behöfver dem. Vare de förbannade!

Mäster Eudes stannade vid ingången till hyddan.

Stormens häftighet började minskas, och den nyfödda dagens första ljusstrimor glänste öfver trädtopparne i skogen.

Tjocka skyar ilade ännu ut till hafs; men blåsten hade upphört, regnet slutat och den tystnad, som alltid föregår naturens återuppvaknande, rådde kring hyddan.

Ett lätt prassel förnams från ett buskage derute. Mäster Eudes såg ditåt.

En skugga närmade sig.

Mäster Eudes sökte med sina skarpa blickar genomtränga mörkret.

En tupp hördes gala.

— Richard! — sade mäster Eudes sakta.

— Ja, herre! — svarade polissergeanten och närmade sig den gamle.

— Nå, är någon arresterad? — frågade mäster Eudes.

— Ja.

— Hvilken?

— Mercurius.

— Är du säker derpå?

— Då jag band hans händer, ristade jag upp hans tröjarm, hvarvid jag såg märket ofvanför armbågen, på hvilket de kännas åtskiljs! Som ni finner, var det en god idé af mig, att i tid märka dem alla tre.

— Det är således du, som arresterat Mercurius?

— Jag var väl tvungen dertill. Jag hade femtio polissoldater med mig, och vi kommenderades af hr d'Aumont i egen person.

— Hvar fick ni tag i Mercurius?

— Dernere i östra ändan af skogen.

— Hvem hade lemnat de behöfliga anvisningarne.

— Ah, — genmälte Richard, — ståthållaren och de andra tro, att dessa anvisningar lemnats af grefve de Bernac, och de misstaga sig icke hel-

ler. Det är Renaud, som låtit arrestera Mercurius.

— Men Humbert?

— Humbert? — upprepade Richard och sänkte hufvudet.

— Ja; hvar är han?

— Han är död.

— Död! — utbrast mästern Eudes.

Sergeanten gjorde ett jakande tecken.

— Hvem har dödat honom? — frågade mästern Eudes.

— Mercurius!

— Hvad?

— Med ett pistolskott. I detsamma vi blefvo varse Mercurius, sågo vi en karl, som stod midtemot honom. När vi kommo, föll denne man med hufvudet genomborradt af en kula; men på dragten kände jag igen Humbert. Då hörde jag den mellan mig och Renaud öfverenskomna signalen.

— Död! — upprepade mästern Eudes. — Renaud hade rätt...

— Han hade förutsett allt! — tillade sergeanten.

Mästern Eudes stampade otåligt i golvet.

— De dårarne! — de uslingarne! — utropade han med våldsam häftighet. — Renaud är verkligen stark... och han är att frukta. Han har likväl begått ett fel, han har skattat åt slumpen. Slumpen har ock tjänat honom väl; men Renaud har haft orätt. När man har fördel af att låta en människa försvinna, beväpnar man ej gern någon annan hand än sin egen. Man dödar själf så framt åtminstone man är öfvertygad om att skola lyckas. Men denna fåfånga och stolta ungdom tror sig vara tillräckligt klok och erfaren. Men hvem vet, om Renaud, då han en gång väl blifvit rik och egare af makten, skall tjena mig. Om han skulle vilja strida emot mig... — fortfor gubben häftigt. Om mitt verk vore hotadt med förstörelse, derföre att det fallit desse trenne unga män in att af ärelystnad och själfvisshet strida sinsemellan. Hör, Richard! jag tror du begick ett stort fel, då du stal dessa trenne barn från den gamla sigenerskan.

— Nå — inföll Richard med en axelryckning. — kunde väl ett bättre tillfälle någonsin ha erbjudit sig?

— Ja, men Tsyganas hämd har följt denna handling nära i spåren. Detta hade bort utgöra en varning för mig.

— Kunde jag väl förutse denna hämd?

— Nej, det är sant, Richard.

— Jag måste derföre handla, som jag gjorde, och hittills har ni aldrig ångrat er, herre.

— Om dock min dotters blod skulle behövas, för att jag må kunna sluta mitt verk! — mumlade mästern Eudes, men så sakta, att Richard ej kunde höra denna reflexion.

— Betänk då, herre, huru omständigheterna tycktes direkte stå i vår egen sold. Händer väl ett dylikt fenomen ofta? Tre barn, alla hvarandra lika som ett barn.

— Det var verkligen en utomordentlig händelse! — sade mästern Eudes.

— Och det skulle ha varit enfaldigt, att ej begagna sig deraf. Hvar till kunde väl flickan gagna oss? Endast bli er till besvär, då dessa trenne söner åter en dag kunde och borde bli trenne mäktiga medel att åtkomma en omätlig makt.

— Det är sant Richard, men vi ha begått ett fel, jag upprepar det ännu en gång.

— Och hvad då för ett?

— Vi skulle ha stulit de trenne bröderna, men borde ha behållit den lilla flickan.

— Ni vet väl, herre, att det var omöjligt, och att vi måste göra bytet, om vi ej velat löpa fara att bli massakrerade af sigenarne.

Mästern Eudes svarade icke.

— Var icke Tsygana allsmäktig? — fortfor Richard; — var hon ej drottning och oinskränkt herskarinna öfver hela horden, som vid första tecken af henne säkert skulle ha alldeles tillintetgjort oss? Tsygana blef mor i sitt tält. Jag var ensam hos henne... Hon kunde ej uthärda sina plågor. Hon tillkännagaf med slocknande stämma, att hon ville ha en liten flaska, som stod på ett bord och säkert innehöll någon stark sömndryck. Jag hörde några droppar mellan hennes läppar, och hon föll genast i en djup dvala. De trenne barnen sågo dagen, utan att deras mor hade medvetande derom. Förvånad öfver deras otroliga likhet, bar jag dem till er, herre. Er skarpa blick såg genast i dem medlet till en lysande framtid. Ni beslöt, att behålla trillingarne, men Tsygana måste, då hon uppvaknade, ha i stället ett annat barn hos sig.

— Det är sant! det är sant! — sade mästern Eudes, hvars ögon glänste vid minnet af denna märkvärdiga händelse.

— Då tog jag er dotter, som äfvenledes nyss sett dagens ljus. Er maka dog utan att märka något. Jag lade de trenne gossarne på en bädd, som var anordnad i ert tält, och bar bort Judith, som jag lemnade åt Tsygana, för att öfverhöljas med hennes, modrens varma kyssar.

— Ja — inföll mästern Eudes — men genom sin öfvernaturliga, dolda vetenskap upptäckte Tsygana snart bedrägeriet.

— Sag snarare genom den berättelse, som en af sigenerskorna senare gjorde henne, fastän hon svurit att ej säga något. Hon hade sett, då jag förde bort trillingarne. Men hvad gjorde väl Tsyganas vrede oss? Vi voro långt borta, då hon fick veta sanningen.

XLVII.

Richard.

Mäster Eudes fastade en forskande blick på Richard.

— Du glömmar — sade han — Tsyganas helvetiska makt. Du glömmar denne talisman, som hon gjort enligt den österländska magiens alla regler, af en gren från hafvet, som hvarken har blommor, blad, stjolk eller rötter.

— Ni menar korallgrenen? — afbröt Richard.

— Ja — svarade den gamle — jag menar denne talisman, som hon öfverhöljt med sina osvikligaste och kraftigaste besvärjelser.

— Men har ni icke denna talisman nu i edert våld? Jag följde ju sigenerskan, på eder befallning, steg för steg, tills hon slutligen blef sjuk, då jag smög mig in i hennes tält och bemäktigade mig denna korallgren, hvars inflytande uppväcker så lifliga farhågor hos er?

— Den natten borde du äfven tagit min dotter tillbaka, Richard.

— Herre! barnet hade försvunnit.

— I samma stund Tsygana dog, var det icke så?

— Det vill säga, att från den stunden hade ingen af sigenarne återsett barnet. Jag snokade under flere dagar genom trakten, utan att dock lyckas upptäcka något.

— Du finner väl nu då, Richard, att Tsyganas makt är ovedersäglig.

— Men har ni ej tillintetgjort hennes besvärjelser med nya besvärjelser? Ni har åtminstone sagt så, herre, och edra kunskaper äro så stora.

— Ja — sade mäster Eudes allvarligt — jag har mot sigenerskans trollerier satt det planeturiska inflytandet, jag har förjagat talismanens skyddande demoner med elementarandarnes tillhjälp. Sedan femton år tillbaka, då denna förtrollade korallgren kom i mitt våld, har jag vid hvarje solstånd, under åtta på hvarandra följande nätter fördubblat mina besvärjelsers styrka. Vintersolståndet nalkas nu och redan nu i natt, innan jag lemnade grottorna, började jag mitt arbete. I denna stund står talismanen i laboratoriet under skenet från en lampa, fylld med en olja, som blifvit särskilt preparerad, enligt trollkonstens regler, och stald mellan fyra olika strömmar af olika fluida.

— Jag sade ju, herre, att ert inflytande skulle triumfera öfver Tsyganas.

— Jag hoppas det, Richard, men jag är ännu icke säker derpå. Det behöfs fyratio besvärjelser, för att rena talismanen och jag har ännu endast verkställt tretioen. Jag behöfver tid. Ah! — utbrast gubben, tiden! tiden! Det är allt, hvad jag behöfver, för att komma till mitt mål! Det är allt, hvad jag begär och mina timmar äro räknade. Tiden! tiden! — upprepade han — jag måste till

hvad pris som helst ha tid! Och mitt lif är nu fästadt vid mitt verk!

— O, du vet ej, du, Richard, hvad vetenskapen förmår! — fortfor mäster Eudes med feberaktig häftighet. — Du vet ej, att genom denna vetenskap är framgången af mitt verk säker, endast jag kan besegra Tsyganas besvärjelser! ja! då dessa besvärjelser väl blifvit besegrade, då fruktar jag icke mera döden! För att komma dithän har jag måst fästa mitt lif vid talismanen. Så länge denne ännu förblir orörd, är mitt lif utan fara!

— Men om den skulle krossas? — sade Richard.

— Jag skulle då ha qvar trenne dagar, för att få reda på den, som förstört korallgrenen, tre dagar för att döda denne våldsverkare och låta hans eller hennes blod rinna droppe för droppe på de krossade bitarne. Om jag, efter dessa trenne dagars förlopp, ej lyckats, skulle döden bemäktiga sig mig. Så vill ödet! mitt lif är badanefters bundet vid denne talisman.

— Se, nu är det dager! — afbröt hastigt Richard. — Jag kan ej stanna qvar här längre. Allt är i ordning för er afresa, såsom Renaud befäl. Herre, önskar ni begifva er af?

— Begifva mig härifrån? — upprepade den gamle och sökte ordna sina planer. Resa?... Renaud sade det verkligen till mig... Men Renaud skulle komma tillbaka! Han skulle föra hit till mig d'Helmonts dotter, och han har ännu icke synts! Renaud har förrådt sina bröder! Skulle han då förråda mig med?

Den gamles ansigte flammade härvid plötsligt upp.

— Han skulle ej våga det — inföll Richard lifligt; — han fruktar och hoppas på er, oaktadt sin skenbara misstro till edra hemlighetsfulla arbeten.

— Men han kommer ju icke!

— När skulle han vara här?

— Vid dagbräckningen.

— Det är sällsamt! — sade Richard efter-sinnande.

— Du ser sjelf! han kommer ej! — upprepade mäster Eudes med växande otålighet.

— Hvar begaf han sig hän, då han lemnade er?

— Till grottorna, för att hemta Alda.

— Skulle han ha fallit i någon snara?

— Han! — utropade mäster Eudes med tonen hos en man, hvilken ej ens skulle kunna medgifva möjligheten af en dylik förmodan.

— Om Mercurius upptäckt Renauds planer? Mercurius är skicklig, klok och djerf... han är i stånd att hämnas... Om Humbert ej vore död!... om han hjälpt Mercurius att besvara Renauds förräderi med ett annat och ännu förfärligare.

— Hvaraf tror du det? — frågade den gamle lifligt.

— Det är ej fullt säkert, herre, men när Mercurius arresterades... jag kommer nu ihog det... tycktes han icke vara så rasande djupt

öfverraskad, som han bort vara... Han slogs med polissoldaterna, han gjorde ett allvarligt motstånd för alla dem, som voro yttan dertill, men jag, som känner hans herkuliska styrka så väl, jag förvånas öfver, att polisen kunde så hastigt öfvervåldiga honom.

Mäster Eudes tycktes, då han hörde Richard, ånyo bli offer för den lifligaste rörelse.

— Jag måste ha reda på sanningen, Richard! — sade han med befällande ton; — Renaud är numera den ende, som kan, om han vill, hjälpa mig. Eftersom det är fråga om att någon måste dö, föredrager jag vida Humberts och Mercurii!... Renaud har lofvat mig d'Helmont! Kom, lät oss begifva oss till grotterna? Der skola vi få bestämdt veta, hvad man bör tro om allt detta.

Gubben tystnade, teg ett ögonblick stilla och utstötte derefter ett doft rop.

— Till grotterna! till grotterna! — skrek han — Korallen!... jag har lemnat grenen kvar i laboratoriet... besvärjelsen var ej slutad... ingen trollkraft beskyddar den!... Låt oss begifva oss i väg, Richard?

— Har ni kommit hit till fots? — frågade Richard.

— Ja... Kom, säger jag dig... Ah, jag är oroligare, än du tyckes tro. Kom, Richard! Förlora ej en sekund! Mer än en timme har förflutit, sedan jag skildes från grotterna, och Renaud borde vara här!

Gubben grep härvid med en energi, som man ej skulde tilltro till hans framskridna ålder, tag i sergentens arm och drog honom med sig ut ur hyddan.

De veko båda af till höger och fördjupade sig i en skogsunge, hvilken låg midt i dalen.

Den nyfödda dagen kastade då sitt ljusskimmer öfver landskapet och en blek stråle från vintersolen tycktes förgäfvets bemöda sig om att torka de fuktiga grenarne på de nakna träden.

— Herre! — sade Richard hastigt och stannade i deras marsch; — det är ljusan dag; min välkända dragt kan ådraga mig uppmärksamhet; om man finge se oss tillsammans, skulle man snart fatta misstankar, emedan jag enligt ståthållarens befallning nu borde vara i Fécamp, och jag skulle hädanefter ej mera kunna tjena er.

— Stanna här och vänta på mig! — svarade mäster Eudes. — Om jag efter en halftimme ej är tillbaka, har jag stigit ned i grotterna. Då skall du återvända till Fécamp och afvakta mina befallningar.

— Jag skall dölja mig bakom denna mur, — sade Richard och visade på en gammal, nära förfallen mur, som säkerligen förr utgjort en del af en ringmur.

Den gamle gjorde ett jakande tecken och började klättra uppför klippan, under det Richard gömde sig.

Om tio minuter stod mäster Eudes på klippans spets. Han stannade af trötthet eller försigtighet. Han lutade sig ned mot marken och

lyssnade uppmärksamt; derpå reste han sig igen och återtog med beräknad långsamhet sin gång.

Kommen upp till plåten, stannade han åter och lyssnade; derpå skyndade han genast, men alltjemt försiktigt och tyst, tillbaka samma väg, som han kommit, och stannade slutligen vid muren, bakom hvilken Richard höll sig dold.

Den gamles ansigte var ytterligt blekt och hans förstörda drag förrådade en djup förskräckelse.

— Hvad är det herre? — frågade Richard lifligt, förvånad öfver den djupa förändringen i den gamles ansigte.

— Följ mig! — sade mäster Eudes, utan att besvara sergentens fråga.

— Men jag måste vända tillbaka till Fécamp! — anmärkte Richard.

— Följ mig, säger jag dig! — upprepade gubben.

— Herre...

Om du också ej mera skulle få återtaga din hellebard och af alla kännas såsom en af de mina, måste du likväl följa mig, ty jag har aldrig bättre behöft din arm och ditt mod! — utropade mäster Eudes och drog Richard med sig.

— Men, för djefvulen! hvad står då på?

— Om vi ej kommit hit, skulle vi nu alla vara förlorade, ty dina vänner i polisen bevaka ingången till grotterna!... Det är derföre Renaud icke kom, såsom utlofvadt var.

Richard utstötte ett skri, framkalladt af både oro och vrede.

— Men hvem har då förrådt ingången till grotterna? — inföll han, under det han sökte följa den gamle, som rusade snabbt framåt.

— Vet jag det? — Kanske Mercurius.

— Omöjligt! han skulle icke lemnat skatterna ifrån sig.

— Hvad säger du? För honom är det viktigast, att störta Renaud. Kom, säger jag!

— Hvert skola vi bege oss, herre?

— Vi måste rädda Renaud, om det annu är tid.

— Men Renaud är i grotterna!

Nå?

— Vi måste till grotterna, och enda ingången dit är bevakad, sade ni, af polissoldaterna.

Mäster Eudes svarade ej. De fortsatte sitt lopp längs foten af klippan.

Komna till ett ställe, der en stor fördjupning fanns i sjelfva klippan, stannade de hastigt.

XLVIII

Om honom, som var sin egen dubbelgångare.

Ungefär en timme hade förflutit sedan det ögonblick, då kapten La Chenaye tvingade tjuvarne att åter underkasta sig.

Denna timme hade säkerligen blifvit väl använd af den djerfve banditen, ty förhållandena hade nu alldeles förändrats och den stora grottan

företedde en helt olika anblick mot den, vi förut sökte återgifva.

Tjufvarne och banditerna lågo huller om buller på golfvet och fortsatte orgien, som de afbrutit, för att under Chamäleons och den store coës-rans ledning med våld bryta sig in i grottorna.

Rika floder af vin strömmade ur tvenne nyuppslagna fat.

I ett hörn af grottan lågo liken af den store coësran, Peter Dråpslagare och Tallebot; bredvid dem hade man kastat Chamäleon, som var hårdt bunden.

— För tusan! — skrek Jean och tömde sin stänka, — man måste medgifva, att vi voro nära att begå en stor dumhet och att La Chenaye bestämdt är en god konung.

— En chef, hvars like man aldrig skall finna!

— sade Mathieu Plattnäsa.

— Frikostigheten i egen person! — tillade långa Jacqueline.

— Lefve La Chenaye!

— Lefve La Chenaye!

Under det tjufvarne öfverlemnade sig åt den vilda orgien, hade La Chenaye smugit sig genom öppningen till grottorna och först noga betraktat hafvet, hvarefter han, säker om att horisonten ej företedde något, som kunde oro honom, klättrat på repet upp till spetsen af klippan.

Han uppnådde det ställe, der Varghufvud vaktade, i detsamma som d'Helmont, La Guiche och d'Herbaut sammanträffade med Marcus och Giraud i huset i Etretat, och äfven i samma stund då mästern Eudes och Richard slutade sitt förtroliga samtal i den förfallna hyddan vid Benzeville.

Klipporna voro då öde! Renaud såg åt alla håll, men intet syntes, som kunde oro hans forskande blick.

Varghufvud afvaktade under tystnad och med en stoisk orörlighet, att kaptenen skulle gifva honom sina befallningar.

— Stig ned i grottorna! — sade La Chenaye till vaktaren.

Varghufvud lyste utan att svara; han gick bort till repet och började snabbt fira sig utför.

La Chenaye stod ännu några ögonblick ensam kvar på klippan. Som han endast hyste ett ganska medelmåttigt förtroende till sitt folk, ville han, efter det lyckligt qvåfda upproret, ej lemna en enda af banditerna kvar såsom herre öfver ingången till grottorna. Dessutom brukade ingen, efter dagens inbrott, mera vaka utanför. En post skulle säkerligen ha blifvit observerad af de förbigående och ledt dem till en möjlig kännedom af de underjordiska grottorna.

Repet och ringen, vid hvilken det förra var fästadt, voro dolda genom en hög af stenar och ris.

Repet, som sväfvade i luften, var måladt i samma färg som klippan och förblandades helt och hållet med denna. Dessutom kunde, till följe af de ständiga bränningarne, ingen båt närma sig ända fram till foten af klippan.

Allt var således beundransvärdt väl förutsett.

Sedan Renaud ånyo betraktat horisonten, utan

att nu heller märka något, begaf han sig äfven utför repet.

Han uppnådde ingången till grottan och släppte repet.

— Nu, — sade han, — gäller det att försäkra mig om besittningen af de millioner, som tjufvarne ej kunnat upptäcka, samt bortföra Alda och Diana, för att lemna den förra åt min far och den senare åt ståthållare d'Aumont. Jag måste därför låta allt folket aflägsna sig, väl tillsluta ingången och hindra hvem det vara må att komma in.

Renaud återvände till grottan, i detsamma tjufvarne bullersammare än någonsin prisade La Chenayes namn och uttalade sin kärlek för kaptenen.

— Upp med er, och gören er i ordning att begifva er utaf! — ljöd Renauds starka stämman öfver det döfvande tumultet.

Tjufvarne tystnade genast.

— Jag har ju lofvat er nya strider och ett ännu rikare byte, än det jag nu öfverlemnar åt er? — fortfor La Chenaye.

— Ja! ja!

— Nåväl, hållen och lofven äro ett för La Chenaye! Gören eder färdiga! . . . stunden är inne! Varen väpnade och färdiga inom tio minuter; jag skall föra eder dit, der man visserligen får gifva hårda slag, men der man äfven kan få sig rika byten.

— Lefve kaptenen! — skrek bandet och reste sig upp under gny och stöj.

La Chenaye skyndade in i gången, som förde till de hemliga hvalfven, med en befallande åtbörd förbjudande någon att följa sig.

La Chenaye kastade nu af sig den röda kappan, ryckte af sig det långa skägget, som betäckte nedra delen af hans ansigte och det ovärdade hår, som omgaf hans panna. Banditkaptenen försvann och lemnade rum för den lysande grefve de Bernac.

Renaud steg nu öfver tröskeln till den dörr, som tjufvarne slagit sönder och gick in i den mellersta grottan eller salongen.

Diana och Alda befunno sig derinne, men voro så förfärade genom de våldsamma händelser, de nyss bevittnat, att deras krafter alldeles svikit dem.

De väntade undergifvet det öde, hvarmed de hotades.

Då deingo höra Renauds steg i gången, tryckte de sig närmare intill hvarandra, sökande en tröst i hopp om att få tillsammans mottaga den död, om hvilken de bönfölla till Gud.

Men i stället för den råde bandit, som de väntade sig skola få se, stod helt plötsligt den eleganta grefve de Bernac framför dem.

Diana hade, alltsedan balen hos spanske ambassadören, icke återsett grefve de Bernac.

I enlighet med sin väl anlagda plan, hade Renaud velat hindra Humbert från att visa sig för den unga flickan under den vackra ädlingens drag. Renaud hade nemligen tvingat Humbert till denna återhållsamhet genom att förespegla honom ett giftermål med fröken d'Aumont, hvil-

ket förslag banditen hade, såsom vi veta, lifligt bifallit. Detta förslag hade äfven tvenne mål: först, att man skulle respektera Diana och derigenom kunna öfverlemna henne åt ståthållaren, ännu fullt värdig hans faderliga kärlek; för det andra, att låta Mercurius förmoda, vid ett lägligt tillfälle, att Humbert begått ett bedrägeri.

Det behöfdes verkligen Renauds afgrundssnille, för att kunna genomföra en dylik intrig och ej släppa ur händerna en enda tråd af detta nät, som blott han sjelf kunde reda.

Allt hade likväl hittills lyckats honom efter önskan.

Diana och Alda, som icke sett andra än den gamle och en af sönerne, hvilken då bar La Chenays dräkt hade ej ett ögonblick kunnat utgissa sanna förhållandet.

Då Diana återkallade i sitt minne grefve de Bernacs fångande i don Pedro de Toledos hotell, försvönk hon i gissningar öfver den mans öde, som först kommit hennes hjerta att klappa.

Hon började mången gång rysa till vid tanken, att banditerna säkerligen dödat den unge ädlingen. Denna tanke ökade ännu mera hennes lidanden och nedslog hennes mod. I början af deras fångenskap hade Alda och Diana visat sig tillbakadragna emot hvarandra, emedan hvardera utaf dem trodde sig i den andra se en fiende; men snart kände de båda så rena och olyckliga barnen sig dragas till hvarandra med oemotståndlig makt.

Hvad tviflarne än må säga, har dock dygden i sig ett mäktigt behag. Alda och Diana förstodo hvarandra, och en nära förtroelighet, ännu mera oförbehållsam genom olyckan och lidandet, började ega rum mellan ståthållarens dotter och den lärdes fosterbarn.

Då Alda hörde Diana omtala sin kärlek till grefve de Bernac, bleknade hon. Hon påminnte sig flere gånger ha sett denne unge ädling hos sin far; hon kom ihog scenen med ringen och sade till sig sjelf, att grefven spelat en dubbel, skändlig roll, i det han sökt på en gång förföra de båda unga flickorna.

Diana hade, då Alda berättade henne, hvad hon visste, i början känt sig djupt sårad i sin kärlek, men så småningom hade, genom hennes olyckskamrats sunda och riktiga anmärkningar, denna kärlek afvalnat inom den unga flickans hjerta, utan att dock alldeles släckas. Då nu grefve de Bernac så oväntadt stod framför henne, uppgaf hon ett glädjerop, framkalladt af kärlek, erkänsla och förvåning.

Alda sjelf sprang upp i ett utbrott af glädje. Då hon ej kunnat ana, hvilken roll grefven spelade, måste hans närvaro nu i grottan äfven i hennes ögon synas som en borgen för deras räddning.

Grefven skyndade fram till de båda flickorna med ett utrop af glädje och passionerade åtbörder. Han var nu en älskare, yr af sällhet vid återseendet af den qvinna, som han älskar och från hvilken han trott sig för alltid vara skild.

Hans genom de föregående händelserna lif-

vade ansigte och hans orediga dräkt gäfvö ett mera tilldragande behag åt hans manliga skönhet.

— Diana! Diana! min älskade! — utbrast han och kastade sig på knä för fröken d'Aumont, hvars händer han öfverhöljde med sina kyssar. — Diana! äntligen återfinner jag då er... äntligen skall jag kunna rädda er!

Derpå vände han sig hastigt till Alda och fullföljde med ytterlig värma:

— Och ni, stackars barn, jag vet allt, hvad man i mitt namn låtit er lida! Er far, min förträfflige, gamle vän, har anförtrött mig allt. Jag vet, att en främmande har, begagnande sig af en sällsam likhet, bedragit er och honom, genom att nyttja mitt namn; men vi ha slutligen lärt känna sanningen; er bödel skall bli straffad för alla sina brott, och denna likhet, som förorsakat både min och er olycka, är mig i dag till nytta, emedan jag genom den kan befria er. Inför er är jag väl grefve de Bernac; men för dem, som vänta mig derute, är jag den fruktade La Chenaye.

Grefven hade sänkt rösten. Diana och Alda, som blefvo alltmer och mer förvånade, betraktade hvarandra med ny oro; de förstodo ej riktigt tydligt.

— Allt skall snart blifva eder tydligt! återtog Renaud. Hr d'Aumont och d'Helmont skola sjelfva säga er, hvad jag nu yttrat. Den, som kallar sig La Chenaye, är genom en naturens otroliga lek min lefvande afbild. Under min frånvaro har den eländige inträngt, under mitt namn och min dräkt, i flera hus. Hela världen har blifvit bedragen. Det var för att kunna fortsätta denna roll, som skulle sätta honom i tillfälle att tryggt kunna utföra sina oreana planer, som han bemäktigade sig min person i spanska ministerns hotell, i tanke att kunna rödja mig ur vägen. Himlen har räddat mig. Jag har under flera månader varit innesluten i en af dessa grottor; men blef befriad för omkring åtta eller tio dagar sedan, då La Chenaye ville förflytta mig till ett annat ställe; jag blef befriad af edra båda fäder, mina sköna vänner, och La Chenaye togs samma natt. Då fann hvar och en hvilken likhet, som rädde emellan oss; då fick jag veta, hvilken dubbel roll banditen spelat, och under det rättvisan hade sin gång under det alla föllo i undran öfver detta naturens underverk, beslöt jag återigen, att begagna mig af denna likhet för er räddning. En del af La Chenayes band existerade ännu, under befäl af en af hans löjtnanter.

— Jag klädde mig nu i natt, alldeles som kaptenen brukar vara, jag tog hans skägg och löshår, och lyckades, såsom j sjelfve nyss sett, verkligen kom i tid hit, för att skydda er från en ny fara. De i början förvånade banditerna, ha återvänt till den lydnad, de äro skyldiga sin chef. De afvakta nu mina befallningar! men vi måste skynda oss, för att ej råka ut för någon ny öfverraskning. Befallningarne äro utdelade, låt oss begifva oss utaf! Då vi väl kommit ut i friheten, skola vi vara räddade och ej mera behöfva frukta någon fara. En pålitlig person skall

föra Alda till d'Helmont, som väntar på henne; och jag skall själf öfverlemnas er, Diana, åt er far! Förstår j nu?

Renaud hade, såsom man finner, förutsett allt, till och med de förtroenden, som skulle kunnat göras och äfven verkligen blifvit gjorda mellan de unga flickorna; och redan med sina första ord tillintetgjorde han den fara, som dessa förtroenden möjligen kunde medföra för honom. Likheten med banditen och grefven förklarade allt.

Diana och Alda förstodo nästan hela denna så hastigt afgifna förklaring; men hvad de framför allt sågo i den unge mannens ord, var den frihet, som slutligen erbjöd sig för dem; denna frihet, efter hvilken de längtat nu i nära ett år; denna frihet, hvarom hoppet genast ingaf dem styrka och mod.

Båda togo ett steg fram mot grefven.

— Rädda oss! — sade de; — rädda oss... öfvergif oss icke!... Låt oss gå härifrån!

— Jag skall rädda er, jag svär derpå! eller ock skall jag dö inför edra ögon! — utropade grefven med värma.

— Låt oss gå! — inföll Diana brådslande.

— Låt oss gå! — inföll Alda.

— Vänta! — sade grefven och hejdade med en åtbörd de båda flickorna, som redan ville skynda ut, jag måste dessförinnan åter taga på mig kaptenens dräkt. Vänta, jag kommer strax tillbaka... varen ej rädda!

Renaud försvann efter dessa ord och återkom nästan ögonblickligen med den långa röda kappan kastad öfver axlarna samt skägget och löshåret i handen.

Diana och Alda kunde ej hålla tillbaka en rörelse af fruktan och afsky.

— Förlåt att jag visar mig inför er i detta brottets föraktliga livré — sade grefven; — men det gäller ju att rädda er båda. Hvad skulle jag för ett sådant ändamåls vinnande ej vara färdig att göra?

Under det Diana, vacklande mellan fruktan och hopp, stod nästan tjusad under blicken från denne man, som hon förr skänkt hela sin ömhet sin tillgifvenhet, närmade Alda sig till laboratoriet.

Mattan låg alldeles öfverströdd med qvarlevor af de utaf tjuftarne sönderslagna möblerna och bland allt detta glänste bitarne af den sönderslagna korallgrenen i ljusskenet.

Alda bleknade, då hon blef varse den krossade talismannen.

— Jag är förlorad! jag är förlorad!... — upprepade hon och lutade sig ned, för att hopsamla bitarne af den dyrbara skatten.

Renaud var i ordning. Då den unga flickan kom tillbaka ut i mellersta grottan, märkte han genast korallgrenen, som hon bar.

— Hvad är det? — frågade han förvånad, ty fastän han kände till äfven den minsta småsak, som fanns i grottorna, hade han likväl aldrig sett denna hans fars dyrbarhet, så väl hade mästern Eudes vetat att dölja talismannen för allas blickar.

— Rör ej vid den! — sade Alda lifligt och förde tillbaka handen, som den unge mannen sträckte ut emot henne — detta tillhör mig! Det är mitt öde!

— Alda, förlåt mig! — utbrast Diana, som nu hastigt påminste sig den undräusvärda historia, hennes kamrat anförtrott henne.

— Förlåta dig kära barn! — inföll Alda och tryckte ståthållarens dotter i sina armar. — Förlåta dig! Skulle jag väl kunna annat, äfven om jag ville! Om döden måste komma, skall din hand säkert göra honom mildare!

Renaud förstod ej deras ord, men tiden var för dyrbar, att han skulle falla på den tanken, att begära en förklaring.

— Låt oss gå! — sade han och drog de båda unga flickorna med sig.

I den stora grottan stodo tjuftarne i ordning att lyda kaptenens befallningar. Vapen glänste, skurade och undersökta; de slarfviga kläderna voro upphjelpa, så godt tiden medgaf, de rusigaste hade återfått sin förlorade jemvigt.

Chamäleon, vid hvilken ingen numera fastade någon uppmärksamhet, låg ännu qvar bunden i sin vrå.

La Chenaye trädde ut till tjuftarne med de båda flickorna.

— Äppelblomma! — sade han till en af banditerna, som vi redan känna, gå i spetsen; — alla skola följa dig. Ut ur grottorna, barn! På klipporna väntas vi af nya segrar och nya byten!

— Framåt! — tjöt bandet.

Äppelblomman gick först ut i galleriet, som förde till den yttersta hålan. Truppen följde honom, en och en.

La Chenaye slutade truppen, men bakom honom åter gingo Diana och Alda.

När La Chenaye passerade förbi Chamäleon, stannade han ett ögonblick, men återtog dock hastigt sin gång, mumlande:

— Det är bäst, att ej döda honom nu. Måhanda skall jag kunna använda honom... Om Humbert ännu lefver, såsom det väl är möjligt, skall Chamäleon kunna vara mig till gagn.

Äppelblomman hade uppnått öppningen, som vette åt hafvet och utanför hvilken det ofta nämnda repet hängde. Han stannade nu, i afvaktan på chefens befallningar.

— Framåt! — sade La Chenaye — och upp!

Äppelblomman grep tag i repet, för att börja den farliga färd.

Det var full dager. Detta försiggick på samma gång, som mästern Eudes, efter att ha sett sig forskande omkring på klippspetsen, hastigt skyndade bleknande tillbaka till den mur, bakom hvilken Richard höll sig gömd.

Forts.